

straks komme i Fyr og Flamme, fordi der bliver nævnt en eller anden religiøs Retning, som siges ikke at vise Tolerance i mange Henseender. Jeg mener, at vi selv først og fremmest skulle vise Tolerance og se bort fra, hvad der i og for sig er det foreliggende Spørgsmaal ganske uvedkommende. Det forekommer rigtignok mig, at beskylder man den indre Mission for Mangel paa Tolerance, har i alt Fald en enkelt af de Talere, jeg har hørt tale imod denne Bevilling, lagt en saa forbløffende Mangel for Dagen paa Tolerance, at han, hvis det blot var Mangel paa Tolerance, det kom an paa, kunde nedsætte sig som Indremissionær, hvad Dag det skulde være.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Det er kun nogle forholdsvis korte Bemærkninger, jeg agter at gøre. Først maa jeg kvittere for den Taknemmelighed, jeg har fundet hos de to ærede Talere, som havde Ordet til Forsvar for det Forslag, jeg havde taget tilbage. Jeg mener, jeg har stillet mig saaledes over for det, at jeg havde fortjent en anden Tak end den, jeg har faaet. Jeg skal give nogle ganske faa Oplysninger derom. Naar Forslaget først er kommet frem for Tinget saa sent, er Grunden den, at jeg maatte indhente Oplysninger, og jeg tror dog rigtignok at være berettiget til at sige, at det maa afhænge af Ministeriet, hvem det vil henvende sig til for at faa Oplysninger. Jeg ser ikke, at Tilsynsmanden for Højskolerne skulde være den urette Mand at henvende sig til her. Alligevel vilde Forslaget være kommet frem, hvis ikke der her i Tinget havde vist sig en Uvilje over for disse Foredrag, som allerede holdes, og som henhøre under Indenrigsministeriet og Landbrugsministeriet, hvorfor jeg maatte anse det for betænkeligt allerede i Aar at komme frem med dette Forslag. Tanken var den at vi tre Ministre i Forening vilde overveje, hvad der i saa Henseender skulde ske i næste Aar. Imidlertid mærkede jeg, at det fremkaldte saa stor Sorg hos den Mand, der egentlig var primus motor, første Bevæger af dette Forslag, at jeg mente, at jeg alligevel vilde forelægge det i Aar, som noget ekstraordinært, idet jeg over for Sagen selv maatte sige, at jeg havde Interesse for den. Der er nævnt forskellige Mænd, som have holdt Foredrag, og det er med Rette fremhævet, at disse forskellige Mænd alle sammen ere Mænd, som have Ret til at holde Forelæsninger ved Universitetet. Ja, der var ingen

fast ansatte Universitetslærere mellem dem. Jeg kunde supplere Rækken med en til, som, om han end ikke er Universitetslærer, dog i en Række af Aar har været det. Det er nemlig af selv. Jeg har holdt saadanne sammenhængende Rækker af Foredrag under stærk Tilslutning. Jeg har Interesse derfor og kender lidt dertil, og jeg kan forsikre de to ærede Medlemmer, som have talt, at der ikke vil blive taget noget som helst religiøst Hensyn i Henseende til min Stilling i denne Sag. I saa Henseende glæder det mig at kunne udtale, at jeg er enig med det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, i, at man skal, hvor der er Tale om aandelige Formaaals Fremme eller om overhovedet at virke til Gavn for sine Medmenesker, først og fremmest befitte sig paa Tolerance, og der har fra min Side ikke været Tale om, at den Udtalelse, der kom frem, om, at man skulde kunne frygte, at de antireligiøse Bevægelser skulde støttes derved, har haft nogen Betydning for mig. I Anledning af alle de Udtalelser, der ere komne frem om den indre Mission, skal jeg sige, at jeg ikke finder Anledning til at gaa ind paa Spørgsmaalet om, hvad man skal dømme om den indre Mission. Min Dom om den er selvfølgelig i høj Grad forskellig, ja lige den modsatte af adskillige af de Udtalelser, der ere fremkomne, men jeg føler mig ikke foranlediget til at udtale mig herom, da jeg maa sige, at der fra det ærede Medlem for Assens er kommet Udtalelser frem, som jeg ganske kan tiltræde, og jeg mener rigtignok, at hvor det gælder om et Spørgsmaal, som har saa stor Betydning som Arbejdet for unge Mænd, ikke blot her i Kjøbenhavn, men ogsaa for vore unge Landsmænd, som færdes i fremmede Lande, er der Anledning til at gaa denne Vej. Jeg skal derfor tillade mig paa ny varmt at anbefale det herom stillede Forslag. — Saa er der endnu kun et enkelt Punkt, jeg vil tillade mig at udtale mig om, det er Spørgsmaalet om Bevillingen til stenografiske Tidsskrifter. Jeg maa tilstaa, jeg kendte ikke noget til de to Systemer, men under Forhandlingerne blev det gjort gældende, at naar der var saadanne to Tidsskrifter, som arbejdede for det samme, om end paa forskellig Maade, var det naturligt, at man delte Tilskuddet, og da jeg syntes, at det vilde være lidt haardt at nedsætte Tilskuddet fra 400 til 200 Kr. for det Tidsskrift, som allerede havde 400 Kr., foreslog jeg 200 Kr. til; saa vilde det i hvert Fald blive 300 Kr. til hvert. Efter de Oplysninger,